

[Ministeren f. Landbrug og Fiskeri.] Forstaaelse hos alle Landbrugets praktiske Udøvere.

Jeg har set det som noget af min Op-gave at underbygge den Solidaritet, som under Krigen har bestaaet mellem de forskellige Brugsstørrelser. Jeg lægger en afgørende Vægt paa, at denne Solidaritet kan opretholdes ogsaa i den Overgangsperiode, vi er inde i nu imellem Krigstid og en Tid med mere stabile og varige Tilstande.

Derfor tror jeg, jeg tør sige, at det Forslag, jeg har fremsat, dækker de Formaal, som denne Afviklingslov har, og med Hensyn til Enkeltheder er jeg naturligvis villig til at tage en Forhandling i det kommende Udvalg.

Carl Petersen: Jeg vil gerne begynde med at svare den højtærede Minister. Han mente ikke, der vilde opstaa nogen Vanskeligheder for Industrien og for Vognmændene, fordi man ændrede Loven. Ja, det skal Fremtiden jo vise. Men et Faktum er det dog, at de samme Forhold, som de nu kommer til at leve under, levede de under den første Kornlov i 1940, og Tilstandene dengang bevirkede jo, at de blev optaget i den næste Kornlov med Sikring af disse ca. 100 000 t. Det var alle enige om var en Nødvendighed, og jeg kan ikke se, at der er sket nogen Ændring i Kornsituationen, der kan betinge, at man nu forlader dette Princip.

Valutaspørgsmaalet mente den højtærede Minister ikke vilde komme til at spille nogen Rolle. Nej, hvis Ministeren er af den Opfattelse, at Opfodningsværdien bliver den samme som Prisen paa indført Korn, saa er den højtærede Ministers Betragtning rigtig i den Forstand, at af det Korn, man indfører, kan man frigive lignende Kvantum til Opfodring, men hvis man nu forudsætter, hvad der vist er meget nærliggende, at det Korn, der skal importeres, koster 60 Kr., vil jeg i hvert Fald indtil videre være meget, meget usikker med Hensyn til, om den højtærede Minister kan faa Smør- og Flæskeprisen op, saaledes at Opfodningsværdien for indavlet Korn bliver 60 Kr., og hvis ikke det er Tilfældet, er det unægtelig et Valutaproblem, som man ikke kan skyde fra sig.

Hvad angaar Rationeringen af Wie-

nerbrød, blev den efter Ministerens Opfattelse fremkaldt, dengang man begyndte at kunne se, at Hvedemarkerne led Frostskade. Ja, det var i hvert Fald meget forudseende. Men selv om jeg altsaa ikke efter Ministerens Mening er af Format til at kritisere Regeringens mindre Fremsynethed paa dette Omraade, vil jeg dog alligevel tillade mig at gøre opmærksom paa følgende Forhold. I 1945—46 havde man af Hvede til Aflevering 252 000 t, af Rug 280 000 t. I 1946—47 stiger dette Kvantum for Hvedens Vedkommende godt nok fra 252 000 t til 280 000 t, men gaar ned for Rugens Vedkommende fra 280 000 t til 260 000 t, og hvis man lægger disse Tal sammen, bliver det til en Stigning af Beholdningen af Brødkorn i 1946—47 i Forhold til 1945—46 paa 8 000 t. Ja, det er altsaa Overskud, men saa er der den lille Hage ved det, at vi havde laant 23 000 t Rug i Norge, der skulde tilbagebetales, og saa blev der Underskud paa den Historie. Jeg gad vidst, om det i Grunden ikke havde været tilstrækkeligt til, selv om det ikke var blevet Frostvejr, at overbevise den højtærede Minister om, at der alligevel var Underskud paa Brødrengskabet, saa at han skulde have beholdt de meget omtalte Brødmærker i Lommen, indtil han havde undersøgt de faktiske Forhold.

Kornlovens Priser er de samme, ja, men det kan ikke bortforklares, at Producenterne ved denne Ændring af Loven vil faa et Merudbytte, der ligger omkring ved en Snes Mill. Kr., og det kan heller ikke bestrides, at naar man oprettholder de 10 Kr. paa en Ottendedel af det afleveringspligtige Korn, er der ingen Penge til at afholde denne Udgift med, som der var før. Disse Penge skal hentes andre Steder, enten fra de Fonds, man har, eller fra Staten. Disse Ting kan ikke bortforklares, det er faktiske Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Victor Larsen udtalte, at naar Husmændene ikke kan klare sig i en kritisk Situation, betyder det i Virkeligheden, at Udstykningen ikke bør fremmes. Det skal ikke diskuteres nu ved denne Lejlighed, det har vi gjort saa ofte før, men jeg maa i al Stilfærdighed gøre opmærksom paa, at der var engang, da det var Husmanden, der klarede sig, og det store Landbrug, der ikke klarede sig. Dengang mødte det